

Co hledáte?

Co hledáte? Řekněte, co je to za naléhavý tlak? Jako hukot jde to světem a mohutný příval knih zaplavuje všechny národy. Učenci prohledávají staré spisy, bádají, hloubají až k duchovnímu zemdlení. Vynořují se proroci, aby dali výstrahu a zaslíbení ... ze všech stran chce se náhle jako v horečce šířit nové světlo!

Tak se to nyní zuřivě dere zničenou a rozervanou duší lidstva; neobčerstvuje, neosvěžuje, ale spaluje, stravuje a vysává poslední sílu, která zdrceným v pochmurné přítomnosti ještě zbyla.

Tu i tam dokonce sílí šepot a naříkání ve vzrůstajícím očekávání čehosi nadcházejícího. Zneklidněn je každý nerv, napjat podvědomou touhou. Tak to vě, kypí a nade vším spočívá chmurně a těžce jakési omámení. Naplněné neštěstím. Co **musí** zrodit? Zmatek, malomyslnost a zkázu, neroztrhne-li se s veškerou silou temná vrstva obklopující nyní duchovně zeměkouli, která pohlcuje a dusí s měkkou přilnavostí špinavého bahna každou vznikající svobodnou a světlou myšlenku dříve, než tato zesílí, a která s příšerným mlčením bažiny již v zárodku potlačuje, rozkládá a ničí každé dobré chtění dříve, než z něho může vzniknout čin.

Ale výkřik hledajících po Světle, který má v sobě sílu, že by mohl rozpoltit bahno, je sváděn jinam a doznívá pod neproniknutelnou klenbou, kterou pilně staví právě ti, kteří se domnívají, že pomáhají: **Nabízejí však kamení místo chleba!**

Podívejte se na ty neschetné knihy:

Lidský duch se jimi jen unavuje, ale neoživuje! A to je důkaz neplodnosti všeho, co nabízejí. Neboť co ducha unavuje, není nikdy to pravé.

Duchovní chléb osvěžuje bezprostředně, Pravda občerstvuje a Světlo oživuje!

Prostí lidé musí přece zmalomyslnět, když vidí, jaké zdi kolem onoho světa staví takzvaná duchověda. Kdo z prostých lidí má chápati učené věty, kdo cizí výrazy? Má snad být onen svět jen pro duchovědce?

Mluví se při tom o Bohu! Má se snad zřítit vysoká škola, na které by se získávaly teprve schopnosti k poznávání pojmu Božství? Kam se žene tato dychtivost, která má povětšinou kořeny jen ve ctižádosti?

Jako opilí potácejí se čtenáři i posluchači z místa na místo, nejistí, v sobě nesvobodní, jednostranní, protože byli svedeni z jednoduché cesty.

Slyšte, malomyslní! Vzhlédněte, vážně hledající: **Cesta k Nejvyššímu je připravena před každým člověkem! Učenost není branou, která k ní vede!**

Volil Ježíš Kristus, tento veliký vzor na pravé cestě vzhůru ke Světlu, své učedníky mezi učenými farizeji? Mezi zákoníky? Vybral je z jednoduchosti a prostoty, protože nemuseli bojovat proti onomu velkému omylu, že cestě ke Světlu je nutno pracně se učit a že musí být těžká.

Tato myšlenka je největším nepřítelem člověka, je to lež!

Proto pryč ode všeho vědátorství tam, kde jde o nejsvětější v člověku, které musí být **pochopeno plně!** Upustěte od toho, protože věda jako slátanina lidského mozku je dílo kusé a kusým dílem musí zůstat.

Uvažte, jak by mohla pracně naučená věda vésti k Božství? **Co jsou vůbec vědomosti?** Vědomosti jsou to, co může pochopit mozek. Ale jak úzce jest omezena chápavost mozku, který zůstává pevně vázán na prostor a čas. Již věčnost a smysl pro nekonečnost nedovede lidský mozek pochopit. Právě to, co je nerozlučně spojeno s Božstvím. Mlčky však stojí mozek před onou nepochopitelnou silou, která proudí vším, co existuje, a ze které sám čerpá pro své působení. Je to síla, kterou všichni pociťují každým dnem, v každé hodině a v každém okamžiku jako něco samozřejmého, jejíž existenci také věda vždy uznávala, avšak člověk se marně snaží ji pochopit a obsáhnout mozkiem, tedy věděním a rozumem.

Tak nedostačující je tedy činnost mozku, základního kamene a nástroje vědy, jehož omezení se vztahuje přirozeně také na díla, která vytvořil pouze prostřednictvím vědeckých nauk. Věda je proto dobrá k **sledování**, k lepšímu pochopení, rozdělení a uspořádání všeho toho, co přijímá jako hotové od tvůrčí síly, která všemu předchází, ale musí bezpodmínečně selhati tam, kde sama chce se vnutit k vůdcovství nebo kritice, pokud se bude jako dosud tak pevně poutat na rozum, tedy na mozkovou schopnost chápání.

Z toho důvodu zůstává učenost i lidstvo, které se podle ní řídí, stále lpět na jednotlivostech a detailech, přičemž každý

člověk chová v sobě jako dar celý ten veliký, nepochopitelný celek a má úplnou schopnost dosáhnouti nejvyššího a nejušlechtlejšího bez pracného učení!

Proto pryč s touto zbytečnou mukou duchovního otroctví!
Veliký Mistr nevolá k nám nadarmo: Buďte jako děti!

Kdo v sobě nese pevné chtění k dobru a svým myšlenkám dodává čistotu, **ten již našel cestu k Nejvyššímu!** Tomu pak bude vše ostatní přidáno. K tomu není třeba ani knih, ani duchovní námahy, ani cvičení v pokání a osamocení. Uzdraví se na těle i na duši a osvobodí se ode všeho tlaku chorobného hloubání; protože každá přepjatost škodí. Máte být lidmi, a ne květinami ve skleníku, které následkem jednostranného pěstění podlehnou prvnímu závanu větru!

Probudte se! Rozhlédněte se! Naslouchejte v sobě! Jen to dovede otevřít cestu!

Nedbejte na spory církví. Veliký nositel Pravdy, Ježíš Kristus, ztělesněná Boží Láska, se neptal po vyznání. Co jsou dnes vůbec náboženská vyznání? Pouta svobodného lidského ducha, zotročení Boží jiskry sídlící ve vás; dogmata ¹⁾, která usilují vtěsnat dílo Stvořitele a Jeho velkou lásku do forem omezených lidským rozumem, tedy strhávání a plánovitě znehodnocování Božského. Každého vážně hledajícího tento způsob odpuzuje, nikdy mu neumožňuje v sobě prožít onu velkou skutečnost, čímž se jeho touha po Pravdě stává stále beznadějnější a on nakonec zoufá nad sebou i nad světem! Proto probudte se! Zbořte v sobě dogmatické zdi, strhněte si pásku, aby k vám mohlo nerušeně proudit čisté Světlo Nejvyššího. Jásavě vznese se pak váš duch do výše a s plesáním pocítí nesmírnou lásku Otcovu, která nezná

žádných hranic pozemského rozumu. Poznáte konečně, že jste její částí, chopíte se jí bez námahy a úplně, spojíte se s ní a získáte tak denně, v každou hodinu novou sílu jako dar, který vám učiní vzestup ze zmatku samozřejmým!

1)

církevní teze